Porazna kritika

Iz dana u dan sve više i više katolika javno i otvoreno diže glas protiv uzbunjujućih težnji onog što je Antonio Socci tako prikladno nazvao bergoglianizmom, a riječ je o Franjinu sve čudnijem spoju nekih elemenata pučke pobožnosti s liberalnom isusovačkom teologijom iz 70-ih godina i političkim stavovima kardinala Bergoglia. Razmotrit ćemo jednu pristojnu, ali poraznu kritiku "apokaliptičnog i utopijskog manifesta" koji je Franjo izložio u Boliviji, na istom putovanju na kojem je primio sad već zloglasno "komraspelo", u obranu kojeg je kazao da se radi o "prosvjednoj umjetnosti". Kritičar, glasoviti isusovac James V. Schall, osvrće se na očit propust svojstven i cijelom jednom drugom papinu manifestu, enciklici *Laudato si'*:

Koliko mogu prosuditi, nema u tom nagovoru gotovo ni traga tradicionalnoj kršćanskoj zaokupljenosti osobnom krepošću, spasenjem, grijehom, žrtvom, strpljenjem, pokajanjem, vječnim životom ili trajnom dolinom suza. Grijesi i zla preobraženi su u društvene i ekološke boljke za koje se traže politički i strukturni lijekovi.

Točno tako. I bolivijski manifest i *Laudato* pokazuju istu usredotočenost na vremenite probleme i na njihova politička, tehnička i socijalna rješenja. A je li to doista primjereno božanski ustanovljenoj službi Kristova namjesnika, sveopćeg pastira katoličkih vjernika koji je zadužen da duše u svom stadu vodi u nebo, a ne da zahtijeva maglovita rješenja u enciklikama veličine knjige namijenjenima "svakoj osobi koja živi na ovom planetu"?

P. Schall upozorava na još nešto što većina komentatora papine zaštite okoliša zanemaruje:

Uzrok zla bio bi kapitalizam oličen u novcu i pohlepi. O stvarno postojećem, od države strogo ograničenom slobodnotržišnom kapitalizmu međutim malo čujemo. ... Jako je malo rečeno o stvarnim vlastima, o njihovoj naravi i učincima. Gotovo nikad ne čujemo da je poseban, središnji problem suvremena država sa svojim birokratskim prstima u gotovo svemu i s teoretskom osnovicom u voluntarizmu. Prema mišljenju mnogih sama država prouzročuje većinu opasnih problema koji zabrinjavaju papu. Papa Franjo ima teoriju o tiraniji, ali ne, poput

klasičnih pisaca, teoriju o tiraniji države kao takve, uključujući i demokratsku državu.

Opet, točno tako. Ja sigurno nisam nikakav branitelj izgredâ kapitalizma. Naprotiv, napisao sam čitavu knjigu protiv njih. Ali kako to da Franjo, čini se, nikad ne primjećuje da suvremena nacionalna država upravo u ovom povijesnom trenutku uništava zadnje tragove kršćanskog morala u društvu i da je njezino haranje, uključujući ozakonjeni abortus i "homoseksualni brak", mnogo gore, u cjelini uzevši, od priznatih zala globalnog kapitalizma? Zar Franjo ne prepoznaje tiraniju demokracije?

P. Schall, također s pravom, kori Franju zbog, odviše je pristojan da to tako nazove, kobne naivnosti:

Ekologija i zaštita okoliša nisu jednostavno teorije o brizi za Zemlju. Riječ je o nadsvodnoj teoriji za nadzor napučenosti koji nužno uključuje i međusobno povezuje kontracepciju, abortus, ograničenje obitelji, "homoseksualni brak", kloniranje, eutanaziju te državni nadzor i nad rađanjem i nad odgojem djece.

Poput p. Schalla, volio bih znati zašto se Franjo, ako je "jamačno protiv abortusa, eutanazije i nadzora napučenosti", slizao sa "savjetnicima koji te postupke smatraju nužnima s obzirom na ekološku teoriju".

Najporazniji od svega jest zaključak p. Schalla s time u vezi: *Svi bismo mi trebali biti na strani rasta i kreposti, a ne smrti i nadzora.* Ali na kojoj je strani Franjo? Po svojim riječima ili po svojim djelima? Kako smo vidjeli u protekloj dvoipogodišnjoj gunguli u Crkvi, jedno je s drugim često u potpunom protuslovlju. To je problem – štoviše, katastrofa – ovog pontifikata, katastrofa koju Naša Gospa Fatimska zacijelo nije previdjela u Trećoj tajni.

28. srpnja 2015.

Christopher A. Ferrara

http://fatima.org/perspectives/sv/perspective757.asp